Susie Wangs «Burnt Toast» minner så om et panisk mareritt:

Ondskapens hotell

ANMELDELSE Julie Rongved Amundsen (Klassekampen)

Lokker fram både kvalme, frykt, latter og fascinasjon.

«Burnt Toast» Av Susie Wang. Black Box Teater

Konsept: Susie Wang, Tekst og regi: Trine Falch, Scenografi: Bo Krister Wallström
Med: Julie Solberg, Kim Atle Hansen, Mona Solhaug

FOTO: ALETTE SCHEI RØRVIK

I «Burnt Toast» blir vi tatt med inn i en hotellresepsjon i de amerikanske sørstatene. Scenografien er realistisk i den forstand at det virkelig ligner på en hotellresepsjon. Gulvene og veggene er dekket av rød fløyel, det er en resepsjonsdisk og to heisdører. Den ene heisen går opp og den andre ned, akkurat som solen, sier resepsjonsdamen Betty (Julie Solberg).

I denne resepsjonen utspiller det seg en surrealistisk og drømmeaktig skrekkfortelling der blodet spruter og mennesker drikkes med sugerør. Det utføres dessuten en rekke groteske keisersnitt med babyer som blir mindre og mindre – som en russisk matrosjka-dukke, bare i nærmest naturalistisk avstøpning.

Det hele er insisterende og overdrevet, og et realistisk univers kombineres på imponerende vis med sterke teatrale virkemidler.

SKREKKINNGYTENDE: Susie Wangs «Burnt Toast» finner sted i en klaustrofobisk hotellresepsjon i de amerikanske sørstatene.

På et punkt i forestillingen kjenner jeg at det blir for mye: Jeg blir kvalm, må se vekk, og rett og slett fokusere på noe annet en stund. En sånn effekt kan jeg ikke huske at teater har hatt på meg før, og der og da kan jeg ikke helt bestemme meg for om det er bra eller dårlig.

Samtidig er det ikke til å komme bort fra at det er elegant teaterhåndverk som gjør det mulig å balansere den åpenlyse fiksjonen med noe så skremmende. Hele forestillingen foregår i den lukkede resepsjonen der heisene er den eneste veien ut, og det kan virke som om alt er under bakken. Scenografien gir i hvert fall en klaustrofobisk følelse, og måten handlingen skrider fremover på, virker uunngåelig, som et mareritt.

Fordi ting ikke egentlig henger sammen på logisk vis, gir det meg assosiasjoner til drømmespill, men filmreferansene er også tydelige. Vi merker det med én gang når alle de norske skuespillerne snakker engelsk med en påtatt amerikansk aksent. Det er gøy, og det plasserer forestillingen i et filmunivers samtidig som det lett overdrevne i språk, fakter, scenografi og kostyme skaper en teatral effekt.

Vi blir på denne måten dratt inn i fiksjonskontrakten og aksepterer universets spilleregler. For selv om jeg fokuserer på de skremmende sidene ved forestillingen her, er det ikke til å komme bort fra at den også er veldig morsom.

«Det fysiske i stykket er så nærværende at det ikke går an å slippe unna»

Når forestillingen likevel har noe interessant frastøtende ved seg, er det flere grunner til det. Det første er det rent psykologiske. «Burnt Toast» beveger seg dypt ned i angsten. Det kunne vært sagt at det er spekulativt. Jeg kjenner på ting jeg er redd for på ordentlig, og så blir det løftet opp til et skrekkinngytende nivå, noe som gjør at jeg hele tiden lurer på om det kan bety noe mer.

Det andre er at det fysiske i det er så nærværende at det ikke går an å slippe unna. Det er jo ikke som jeg ikke vet at det er teater, men jeg sitter jo bare noen meter fra det som skjer.

Jeg er dypt fascinert av denne forestillingen. Den bruker teatrets muligheter til å utforske retninger av det vi ikke har sett så mye av før.

Først på vei hjem skjønte jeg også hvor utmerket lydarbeidet til Martin Langlie hadde vært. Jeg måtte innom butikken, og i det kveldstomme lokalet duret det fra fryseboksene, noe som fikk meg til å stoppe opp og lure på hva den lyden egentlig betydde eller henviste til.

Det var en lettelse raskt å innse at horrorteatraliteten ikke har inntatt Kiwi helt ennå, men på teaterscenen har det sin verdi. For dem som tør.